

TOMVS II.
 ALTER TOMVS EPI-
 STOLARVM DIVI EVSEBII HIE-
 RONYMI STRIDONENSIS, Com-
 plectēs ἐλεγτικά & ἀπολογητικά, nimirum
 ea quæ pertinent ad refellēdas diuersas
 hæreseis & maledicorum calūnias:
 vnā cum Argumentis & Schol:
 Iſs DESYDERII E:
 RASMI ROTÆ:
 RODAMI.

M. D. XXXV.

A Heluidius Auxentij discipulus, Symmachi imitator, homo nec facundus nec eruditus, scripsit librū, in quo testimonijs diuinæ scripturæ nō intellectis pbare conabatur: deiparā Mariā posteaq̄ Iesum citra cōiugis operā pepererat, ex Ioseph marito cōmuni more filios aliquot pduxisse, eosq̄ in diuinis literis fratres dñi vocatos fuisse. Et inuenit hic egregius doctor discipulos, hoc est, repperit dignū patella operculū, qui Heluidiani sint dicti: siue, quēadmodū testat Epiphanius, Antidicos mariani Græco vocabulo, quos Latine possis dicere aduersarios Mariæ: ita refert Augustinus in libello de heresibus ad Quoduultdeū. Hūc igitur Heluidiū refellit Hieronymus, & cōfirmat Mariā perpetuo fuisse v̄ginem, etiā si hoc nō est aperte scriptū in literis diuinis, sed apostolorū ac sanctorum patrū traditione, veluti per manus ad nos deriuatū, & omnium Christianorum consensu comprobatum.

HIERONYMVS ADVERSVS HELVIDIVM
De perpetua v̄ginitate beatæ Mariæ.

UPER ROGATVS A FRATRIB. VT aduersus libellū cuiusdā Heluidij responderē: facere distuli: nō q̄ difficile fuerit hominē rusticanū, & vix primis quoq̄ imbutū literis, sup̄ veri assertionē cōuincere: sed ne respondendo dignus fieret q̄ vinceretur. Huc accedebat, q̄ verebar, ne homo turbulentus, & solus in vniuerso mundo simul & laicus & sacerdos: q̄ (vt ait ille) loquacitatē faciendā existimat: & maledicere oīs bus, bonæ conscientie signū arbitrat: accepta materia disputandi, ampli⁹ inciperet blasphemare: & quasi de sublimi loco in totū orbē ferre sniam: meq̄, q̄a veritate

nō posset, lacerare cōuicij. Verū q̄a hæc oēs tā iuste silētij mei causæ, ob scādalu fratrū, q̄ ad ei⁹ rabiē mouebant, iustiori sine cessarūt: iā ad radices infructuosæ arboris Euāgelij securis est admouēda, & cū infœcūditate foliorū tradēda flāmis: vt dī scat aliquē reticere, q̄ nūq̄ didicit loq̄. Igit̄ sanctus mihi inuocādus est spūs, vt beatæ Mariæ v̄ginitatē suo sensu, ore meo defendat. Inuocādus est dñs Iesus, vt sacri v̄tris hospitij, cur⁹ nouē mēsb⁹ inhabitator fuit, ab oi cōcubitus suspitione tueatur. Ip̄e quoq̄ de⁹ pater est imprecādus, vt matrē filij sui v̄ginē ondat fuisse post partū, que fuit mater anteq̄ nupta. Nō rhetorici cāpū desideram⁹ eloquij, nō dialectorū tēdulas, nec Aristotelis spineta cōquirim⁹: ipsa scripturarū verba ponēda sunt, vt ipsis q̄bus aduersum nos vsus est testimonijs, reuinca: vt intelligat se & legere potuisse quæ scripta sunt, & nō potuisse quæ pietate roborata sunt cognoscere. Prima ei⁹ ppositio fuit: Matthæus loquit̄: Christi aut̄ gnatio sic erat: Cum esset despōsata mater eius Mariā Ioseph, pri⁹ q̄ cōuenirēt, inuēta est habēs in vtero de spū sanc. Ioseph aut̄ vir ei⁹ cū esset iust⁹, & nollet eā traducere, voluit occulte dimittere eā. Hæc aut̄ eo cogitātē, ecce āgel⁹ dñi in somnis apparuit ei, dicēs: Ioseph fili David, ne timeas accipere Mariā cōiugē tuā. Quia em̄ natū est in ea, de spū sanc. est. Ecce (inquit) habes despōsatam, non cōmēdatā, vt dicis: & utiq̄ nō ob aliud despōsatā, nisi quādoq̄ nupturā. Necq̄ em̄ de nō cōuenturis euangelista dixisset: Priusq̄ conuenirent: quia nemo de non pransuro dicit, anteq̄ pranderet. Deinde ab angelo vxorem appellatā & coniunctam. Audiamus nunc quid scriptura pronuntiet. Exurgens (inquit) Ioseph ā somno, fecit sicut præceperat ei angelus domini: & accepit vxorem suam, & non cognouit eam, donec peperit filium suum. Curramus per singula, & impietatē eisdē q̄b⁹ ingressa est vestigijs psequētes, pūgnāta inter se dixisse, doceamus. Despōsatā cōfiteē: & statim vxorē vult esse, quam cōfessus est spōsam, Rursum quā vxorē nominat, dicit nō ob aliud despōsatā, nisi quandoq̄

neribus. Porro ad palæstrā, & hmōi certamina, bos inutilis est. ¶ Ruffini & Me-
lania. ¶ Allusit ad colorē. Melan em̄ Græce nigrū. Et Ruffinus à colore dictus vide-
tur. Alibi quocq; iocat in cognomē nigredinis. ¶ Teipm̄ int. ¶ Ἰν ὄψι αὐτοῦ. i. nosce
teipsum: quod dictū quidā ascribūt Chiloni. ¶ Resurgēs mortuus cōsu. ¶ Si quidē
illi docēt, hoc necessario cōsequi: mortuus est, igit̄ non viuet: q̄ à priuatione nō sit
reditus ad habitum. At Christus ea confutat, qui viuit, cum vere fuerit mortuus.
¶ Cræsi. ¶ Cræsus Lydor̄ rex in opulētāe prouerbū abiit. ¶ Sardanapalus. ¶ Assy-
riorum rex, quauis muliere corruptior: mollicie sua nobilitatus est. ¶ Inter radi. ¶
Hoc loco intellige instrumenta textoria. ¶ Demosthenis & Tullij. ¶ Intelligit inue-
ctiuas: sic em̄ appellat Cicero suas orationes habitas in Antoniū, ad imitationem
Olynthiacar̄, quas Demosthenes dixit in Philippū regem Macedonum.

ARGUMENTVM EPISTOLAE SEQUENTIS.

* Rndet ns q̄ obtrectabāt, q̄ de Græcis & Hebræis lris quædā iā recepta mutal-
set, immodicā in Hiero. doctrinā calūniātes, quasi sola inscītia Christianū efficiat.

HIERONYMVS MARCELLAE.

DOST priorē eplam, in q̄ de Hebræis v̄bis pauca p̄strinxerā: ad me repē-
te platū est, q̄sdā homūculos mihi studiose detrahere: cur aduersum auto-
ritatē veterū, & toti⁹ mūdi opinionē, aliqua in euāgelij emē dare tentaues-
sim. Quos ego cū possem meo iure cōtēnere, (Asino q̄ppe lyra supflue ca-
nit) tū ne nos supbia, vt facere solēt, arguāt, ita r̄sum habeāt: nō adeo me hebetis
fuisse cordis, & tā crassæ rusticitatis (quā illi solā p̄ sanctitate h̄nt, piscator̄ se disci-
pulos asserētes, q̄si idcirco sancti sint si nihil scierint) vt aliqd de dñicis verbis, aut
corrigēdū putauerim⁹, aut nō diuini⁹ spiratū: sed Latinor̄ codicū vitiositatē, q̄ ex
diuersitate libror̄ oim̄ cōprobat: ad Græcā originē, vñ & ipsi trāllata nō denegāt,
voluisse reuocare. Quib⁹ si displicet s̄tis vnda purissimi: cœnosos riuulos bibāt: &
diligentiā q̄ autū syluas, & cōchar̄ gurgites norūt: i scripturis legēdis abijciāt: sintq;
in hac re tm̄ simplices, & Christi v̄ba existimēt rusticana: i q̄b⁹ p̄ tāta tā sc̄la, tātor̄
igenia sudauerūt, vt rōnē v̄bi, vniuscuiusq; magis opinati sint q̄ exp̄sserit. Ap̄lm̄
arguāt impitiā, q̄ ob mltas lras isanire dicat. Scio te cū ista legeris, rugare t̄rētē, &
libertatē meā rursū semianū timere rixar̄: ac meū, si fieri pōt, os digito velle cōpri-
mere: ne audeā dicere q̄ aliq̄ facere nō erubescūt. Rogo qd̄ à nobis libere dictū est:
Nūqd̄ i lacib⁹ idola cælata descripsit: Nūqd̄ iter epulas Christianas, v̄ginalib⁹ ocu-
lis bacchar̄ satyrorūq; cōplexus innexui: aut vnq; aliquē amator sermo pulsauit:
Nūqd̄ ex medicis diuites fieri dolum⁹: Nunqd̄ rep̄hēdi hæreditarias sepulturas:
Vnū miser locut⁹, q̄ v̄gines s̄ap̄r̄ deberēt cū mulierib⁹ esse, q̄ cū masculis: toti⁹ ocu-
los v̄bis offendit: cūctor̄ digitis notor. Multiplicati sunt sup capillos capitis mei, q̄
oderūt me gratis, & fact⁹ sum eis in parabolā: & tu putas me aliqd̄ deinceps locu-
tur⁹: Verū ne Flaccus nobis rideat: Amphora cæpit istitui, currēte rota, cur vrcus
exit: reuertimur ad n̄ros bipedes asellos: & illor̄ in aure buccina magis q̄ cithara
cōcrepam⁹. Illi legāt, spe gaudētes, tpi seruiētes. Nos legam⁹, spe gaudētes, dño ser-
uiētes. Illi aduersus p̄sbyter̄ accusationē oino putēt recipiēdā: nos legamus, aduer-
sus p̄sbyter̄ accusationē ne recipis, nisi sub duob⁹ aut trib⁹ testib⁹ peccātes aut corā
oib⁹ argue. Illis placeat hūan⁹ sermo & oi acceptiōe dign⁹: nos cū Græcis. i. cū ap̄lo,
q̄ Græce locut⁹ est, errem⁹: Fidelis sermo & oi acceptiōe dign⁹. Ad extremū illi gau-
deāt gallicis cāterij: nos solut⁹ viculis & i saluatoris mysteriū p̄paratus, Zachariæ
asellus ille delectet: q̄ postq; dño terga p̄buit: cœpit Esaiæ cōsonare vaticinio. Beas-
tus q̄ seminat secus oēm aquā, vbi bos & asinus calcant. ¶ Finis.

¶ Lugduni, in officina Ioānis Moylin, als de Cābray, Anno dñi. M.D. xxxv.

REGESTVM.

A, B, C, D, E, F, G, H, I, K, L, M, N, O, P, Q, R, S, T, V, X, Y, Z, &

Omnes sunt quaterniones, præter & qui est quinternio.

Por comission del santo officio de va
lada d'otto corre que este libro conforme
al catalogo del ~~glo~~mo cardenal de Toledo
en 5 de octubre de 1707 a la manca a 7 de
setiembre de 1707.

Esta expurgado con ~~una~~ ~~su~~ de
forme al Exquistorio del año 1707.

En Sal. a 10
Ex commis.
Dipolitanz.

de Nov^e del 1734
Sr. Inquis. Val.
D. D. Joan. Gon
zalez de Dios

Os de mi Colegio de S. J. de fusos de sala
manca. Septiembre 10. de 1737.

Juan de Fuentes de Rebolledo

